

Рівненський державний

гуманітарний університет

Студентський дайджест

Збірник наукових матеріалів здобувачів
вищої освіти

№ 3
2021

Рівненський державний гуманітарний університет
Психолого-природничий факультет

Студентський дайджест

збірник наукових матеріалів здобувачів вищої освіти

Випуск 3

Рівне, 2021

СТУДЕНТСЬКИЙ ДАЙДЖЕСТ: збірник наукових матеріалів здобувачів вищої освіти. – Випуск 3. – Рівне: РДГУ, 2021. – 150 с.

Головний редактор:

Павелків Роман Володимирович – доктор психологічних наук, професор, перший проректор, завідувач кафедри вікової та педагогічної психології Рівненського державного гуманітарного університету.

Виконавчий редактор:

Корчакова Наталія Вікторівна – доктор психологічних наук, доцент, професор кафедри вікової та педагогічної психології Рівненського державного гуманітарного університету.

Члени редакційної колегії

Немеш Олена Миколаївна – доктор психологічних наук, професор, в.о.ректора Рівненського державного гуманітарного університету.

Павелків Віталій Романович – доктор психологічних наук, професор, декан психолого-природничого факультету Рівненського державного гуманітарного університету.

Безлюдна Валентина Іванівна – кандидат педагогічних наук, доцент, професор кафедри вікової та педагогічної психології Рівненського державного гуманітарного університету.

Юрчук Олексій Іванович – кандидат педагогічних наук, доцент кафедри педагогіки і психології (дошкільної та корекційної) імені проф. Поніманської Т. І Рівненського державного гуманітарного університету

*Друкується за рішенням Вченої Ради РДГУ
(протокол № 5 від 27 травня 2021 р.)*

За достовірність фактів, дат, назв тощо відповідальність несуть автори матеріалів.

5. Савчин М. В. Вікова психологія : навч. посіб. / М. В. Савчин, Л. П. Василенко. – Київ, 2005. – 360 с.

6. Сичевський А. С. Психологічні особливості емоційного компонента емпатії у пубертатному періоді автореф. дис. ... канд. психол. наук: спец. : 19.00.07 «Педагогічна та вікова психологія» / А. С. Сичевський. – Київ, 2004.

УДК 316.6 : 316.4

ДОВІРА ЯК ОСНОВНА ФОНОВА ПЕРЕДУМОВА ВЗАЄМОДІЇ ВИКЛАДАЧА ТА СТУДЕНТІВ

Ступницька Анна, Конончук Анастасія, здобувачі ОКР «молодший спеціаліст»

спеціальності 012 «Дошкільна освіта», 4 курс,
Сарненський педагогічний фаховий коледж РДГУ

Керівник: Білецька О. Д., викладач

У сучасному світі успіх багатьох процесів у значній мірі залежить від того, які взаємини складаються між людьми, включеними у ці процеси. Не є виключенням і освітній процес у сучасному коледжі, адже одна із умов довіри зумовлює якість міжособистісної і міжгрупової взаємодії, визначає такі поняття, як дружба, симпатії, авторитет, значимість, згуртованість, тощо. Довіра є однією з фундаментальних складових ефективної взаємодії особистостей, обміну знаннями та досвідом, характеризує духовність особистості, сприяє гармонізації життя. Адже людина потребує довіряти іншим людям та світу, тому довіра – стрижневий елемент соціального та психологічного добробуту людини у суспільстві [13; 110]. Водночас довіра може стати засобом обману людини, маніпулювання нею.

Мета: теоретичний аналіз ступеня вивченості феномену довіри та дослідження її впливу на міжособистісні відносини між викладачами і студентами.

Довіра – здатність людини наділяти явища й об'єкти оточуючого світу, а також інших людей, їх майбутні дії та власні дії ознаками безпеки і значущості (цінності) [12; 85]. Ми визначаємо довіру як базову умову взаємодії людини зі світом, тобто як одну із умов її активності. Довіра як ставлення до світу існує у внутрішньому суб'єктивному світі людини, а тому вона є суб'єктивним феноменом особистості. Довіра дозволяє взаємодіяти людині з іншими людьми, з незнайомими й знайомими об'єктами оточуючої дійсності [8; 251].

Довіра є фундаментальною умовою взаємодії людини зі світом, і в цій взаємодії відображається її інтерактивна функція. Двоєка спрямованість психіки людини вимагає наявності довіри до світу і довіри до себе. У випадку, коли довіра до світу й довіра до себе не взаємопов'язані, відбувається розпад системи «людина і світ» [12; 232]. Із цього випливає, що адаптаційна функція довіри сприяє моделюванню цілісності буття людини. Коли такого моделювання немає, у людини починає виникати образ недовіри до світу, до оточення.

Соціально-психологічні функції довіри пов'язані з тим, щоб установлювати відповідність між прийнятими особистістю рішеннями, цілями, завданнями, які вона ставить як перед світом, так і перед собою. Звернемо увагу на функції довіри та проаналізуємо їх. Соціальна функція довіри допомагає людині зробити висновок стосовно ситуаційної значимості об'єкта довіри та оцінити цей об'єкт як безпечний для себе.

Адаптаційна функція довіри полягає в тому, що людина завжди прагне співвідносити себе зі світом, тому при порушенні співвідношення вона робить вибір: або збільшити міру довіри до світу, або збільшити міру довіри до себе, чим і визначається стратегія поведінки [4; 8]. Без комунікації є неможливими розвиток, виховання і навчання [6; 112]. В ході комунікації людина починає звикати до кола осіб, з якими спілкується, в неї починає працювати адаптаційна функція довіри, яка, у свою чергу, допомагає людині пристосуватися до оточення [6; 114]. Функція пізнання та самовдосконалення особистості – одна з головних

соціально-психологічних функцій довіри. Саме ця функція дозволяє поглянути на себе з іншого боку та повірити у власні сили, повірити, перш за все, в самого себе [2; 59].

Якщо поглянути на адаптаційну й комунікативну функцію довіри, то можна сказати, що саме ці функції є ключовими в процесі виховання і навчання. Довіра є однією з найважливіших категорій для низки наук, і відповідно вона як феномен здавна привертала увагу представників різних напрямів. Спочатку поняття довіри досить широко застосовувалося авторами в межах інших проблем (В. Вічев, Б. Ф. Поршнев, І. С. Кон, А. В. Мудрик, В. А. Лосенков, В. М. Куліков, Л. А. Петровська, О. І. Донцов, М. Ю. Кондратьєв, В. А. Петровський тощо) [13; 111]. Соціально-психологічні функції довіри у радянській психологічній науці почали досліджувати досить пізно. До найпомітніших розвідок належать праці В. Сафонова і Є. Хорошилової [7; 16]. За короткий час у науці сформувалася група фахівців, які виконали теоретичні і емпіричні дослідження у галузі дослідження довіри. Серед них слід виділити психологічні роботи І. Антоненко, Л. Журавльової, Н. Захарченко, В. Зінченка, та ін. авторів. У цьому ряду помітне місце займають дослідження А. Купрейченко, результати яких, детально викладені, узагальнені і систематизовані в роботі «Психологія довіри і недовіри» [7; 18].

Вперше на пострадянському просторі довіра як самостійне соціально-психологічне явище було проаналізовано Т. П. Скрипкіною. Велике практичне значення мають дослідження довіри і недовіри А. Б. Купрейченко та її послідовників [8; 290]. В соціально-психологічних дослідженнях проблему функції довіри зачіпали, перш за все, при вивченні соціально-психологічного навіювання (В. Бехтерєв, Л. Гримак) [2; 57]. На сьогоднішній день феномен довіри вивчається не тільки у прикладанні до різних сфер діяльності людини, але й для різних вікових категорій. Сучасна вища освіта ставить перед собою мету підготувати не тільки фахівця з високим рівнем знань та умінь, але й високорозвинену особистість, здатну до прийняття складних рішень та творчої діяльності. Сучасною тенденцією розвитку освіти є учбово-педагогічна співпраця, де знайшли своє відображення ідеї, сформульовані у працях теоретиків загальної і педагогічної психології (Л. С. Виготський, О. М. Леонтьєв, Д. Б. Ельконін, В. В. Давидов, Ш. О. Амонашвілі) та передових практиків сучасної школи [5; 24].

Спілкування викладача та студентів можемо характеризувати за певними видами, прийнявши до уваги, що спілкування – це завжди вплив, навіть, якщо подібне завдання не ставиться, спілкування змінює людей, які вступили у нього [7; 76].

Виділимо кілька видів спілкування та охарактеризуємо їх.

Монологічне спілкування може розгортатися у кількох формах:

– імператив – авторитарна, директивна форма впливу на партнера, з метою досягнення контролю над його поведінкою і внутрішніми установками, змушення до певних дій чи рішень [9; 379];

– маніпуляція – умисне і приховане спонукання іншої людини до переживання певних станів, прийняття рішень і виконання дій, необхідних для досягнення ініціатором своїх власних цілей [9; 380].

Монологічному спілкуванню протиставляється діалогічне, у якому особистість сприймається як цінність і унікальна особистість, його ще називають гуманістичним типом спілкування [1; 19].

На їх формування впливають умови життєдіяльності людини, емоційна забарвленість.

Взаємодія – взаємозалежний обмін діями, організація людьми взаємних дій, спрямованих на реалізацію спільної діяльності. Під час взаємодії відбувається обмін діями, зароджуються спорідненість, координація дій обох суб'єктів, а також стійкість їх інтересів, планування спільної діяльності, розподіл функцій тощо [10; 216].

Види взаємодії. Традиційно види взаємодії поділяють на дві групи:

1. Співробітництво. Цей вид позначають поняттями «кооперація», «згода».

2. Суперництво, яке позначають поняттями «конкуренція», «конфлікт» [10; 218].

Окрім адекватної побудови, контролю та відповідного добору методів, будь-яке дослідження має бути вивіреном етично [3; 18]. Плануючи, організовуючи та здійснюючи наше дослідження, ми визначили ряд завдань, зокрема, такі: обрали респондентську вибірку для дослідження; склали та апробували діагностичний інструментарій; провели інструктаж та опитування учасників згідно визначеної процедури.

Емпіричне дослідження проводилося у 2021 році на базі Сарненського педагогічного фахового коледжу РДГУ. У дослідженні брали участь студенти групи Б-41 Сарненського педагогічного фахового коледжу (20 осіб) та викладач педагогічної психології. Складений нами опитувальник передбачає схожі завдання для педагога та студентів. Проаналізуємо результати опитування студентів та педагога та визначимо тип їх взаємодії, ефект взаємодії та оцінимо їх з точки зору ефективності та продуктивності на основі отриманих результатів.

Таблиця 3

Показники взаємовідносин викладача та студентів групи Б-41 Сарненського педагогічного фахового коледжу

№	Викладач	Студент	Ефект	Тип взаємодії
1	довіряю собі та студенту	довіра до себе і викладача рівна	співробітництво	діалог
2	довіряю собі та студенту	довіра до себе і викладача рівна	співробітництво	діалог
3	довіряю собі	довіра до себе і викладача рівна	гра	маніпуляція
4	довіряю собі	довіра до себе і викладача рівна	гра	маніпуляція
5	довіряю собі та студенту	довіра до себе і викладача рівна	співробітництво	діалог
6	довіряю собі та студенту	довіра до себе і викладача рівна	співробітництво	діалог
7	довіряю собі	довіра до себе і викладача рівна	гра	маніпуляція
8	довіряю собі	довіра до себе і викладача рівна	гра	маніпуляція
9	довіряю собі	довіряю собі	конфронтація	суперництво
10	довіряю собі	довіра до себе і викладача рівна	гра	маніпуляція
11	довіряю собі	довіряю собі	конфронтація	суперництво
12	довіряю собі	довіра до себе і викладача рівна	гра	маніпуляція
13	довіряю собі та студенту	довіра до себе і викладача рівна	співробітництво	діалог
14	довіряю собі	довіряю собі	конфронтація	суперництво
15	довіряю собі	довіра до себе і викладача рівна	гра	маніпуляція
16	довіряю собі	довіряю собі	конфронтація	суперництво
17	довіряю собі	довіра до себе і викладача рівна	гра	маніпуляція
18	довіряю собі	довіра до себе і викладача рівна	гра	маніпуляція
19	довіряю собі та студенту	довіра до себе і викладача рівна	співробітництво	діалог
20	довіряю собі	довіра до себе і викладача рівна	гра	маніпуляція

За результатами опитування для 50% студентів тип спілкування із педагогом – маніпуляція, а ефект взаємодії – гра, котра ґрунтується на браку довіри до партнера (до його думок, дій, досвіду). Взаємодія між педагогом і студентом по типу суперництва (конфронтації) характерні для 20% учасників. Такі стосунки передбачають високий ризик розвитку конфліктів, протиріч під час взаємодії.

Для 30% студентів тип спілкування із педагогом визначається як діалогічне, а ефект взаємодії – співробітництво (це найбільш продуктивні стосунки у педагогічній взаємодії). У даному випадку відбувається обмін думками, координування дій, планування спільної діяльності, а також зароджується спорідненість, взаємоповага, партнерство [13; 217].

Таким чином, можемо констатувати, що 70% студентів мають із педагогом непродуктивні у соціально-психологічному плані стосунки, котрі обмежують можливість взаємодії, спільних досягнень, взаєморозуміння, зумовленими браком довіри до партнера. Продуктивні взаємини із педагогом характерні для 30% студентів даної групи. Зважаючи на це, є потреба у комплексі заходів, спрямованих на формування та розвиток довіри як фонові умови спілкування між викладачем і студентами.

Висновки. Довіра є однією з фундаментальних складових ефективної взаємодії особистостей, обміну знаннями та досвідом, характеризує духовність особистості, сприяє гармонізації життя. Особливим чином довіра здатна змінити педагогічну взаємодію у сторону ефективності, стосунки між викладачем та студентом – у бік відкритості, готовності до взаєморозуміння, взаємоповаги. Ми визначили довіру як базову умову взаємодії людини зі світом та розкрили функції довіри. Як ключові для процесу навчання та виховання можемо визначити адаптаційну й комунікативну функцію довіри, котрі визначають самопізнання суб'єкта, формування та захист соціально-психологічного простору та Я-концепції, забезпечують емоційний комфорт і самоорганізацію особистості, прийняття моральних норм і правил, стресостійкість, тощо.

Сучасною тенденцією розвитку освіти є учбово-педагогічна співпраця, де знайшли своє відображення ідеї, сформульовані у працях теоретиків загальної і педагогічної психології (Л. С. Виготський, О. М. Леонтьєв, Д. Б. Ельконін, В. В. Давидов, Ш. О. Амонашвілі) та передових практиків.

Важлива умова успішного спілкування – установлення довірливих стосунків. Довіра партнерів один до одного, визнання значимості кожного із них формують відносини партнерства, взаємодовіри, діалогічного спілкування.

Взаємна довіра і бажання зрозуміти один одного – основні умови продуктивної взаємодії, оскільки дають можливість виявити та задовольнити особисті потреби учасників навчально-виховного процесу.

Список використаних джерел

1. Балл Г. О. Діалого-культурологічний підхід, як напрям гуманізації освіти / Г. О. Балл, А. Г. Волинець, С. О. Копилов // Психологія в школі : зб. матеріалів II міжрегіон. наук.-практ. семінару (Рівне 16–18 січня 1997 р.). – Київ, 1997. – С. 18–23.
2. Ворожбит С. Соціально-психологічні функції явища довіри / С. Ворожбит // Соціальна психологія. – 2001. – № 1. – С. 56–63.
3. Горбунова В. В. Етичні та правові аспекти психологічних досліджень // Практична психологія соціальна робота. – 2005. – № 3. – С. 18–23.
4. Дорофеев В. А., Головина А. В. Доверительное пространство школы // Инновационная школа. – 1997. – № 3. – С. 7–9.
5. Єрмакова Н. О. Психологічні особливості становлення довіри до себе в юнацькому віці : канд. психол. наук : 19.00.07 / Н. О. Єрмакова. – Київ, 2008. – 205 с.
6. Ильин Е. П. Психология доверия. – СПб. : Питер, 2013. – 288 с.
7. Колтунович Т. А. Етичний кодекс психолога : навч. посібник – Чернівці : ЧНУ, 2007. – 232 с.

8. Кравченко В. Структурно-функціональна модель довіри // Збірник наукових праць : філософія, соціологія, психологія. – Івано-Франківськ : Вид-во Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника, 2011. – Вип. 16. – Ч. 2. – 288 с.
9. Москаленко В. В. Соціальна психологія : підручник. – К. : Центр навчальної літератури, 2005. – 624 с.
10. Орбан-Лембрик Л. Е. Соціальна психологія / Л. Е. Орбан-Лембрик – Київ : Академвидав, 2003. – 446 с
11. Сафонов В. С. Особенности доверительного общения : автореф. дис. / В. С. Сафонов. – М., 1978.
12. Скрипкина Т. П. Психология доверия : учеб. пособ. для высш. пед. учеб. завед. / Т. П. Скрипкина. – М. : Академия, 2000. – 264 с.
13. Юрченко О. В. Взаємозв'язок інтернальності та міжособистісної довіри студентів технічного ВНЗ / О. В. Юрченко // Вісник НТУУ «КПІ». Філософія. Психологія. Педагогіка. – 2012. – №2. – С. 110–116.

УДК 159.98

ДЕПРЕСІЯ В УМОВАХ ПАНДЕМІЇ COVID-19

Сиротюк Алла, здобувач ОС «бакалавр», 5 курс, Національний університет «Острозька академія»

Постановка проблеми. З 2019 р. світ зіткнувся з кризовими явищами внаслідок пандемії COVID-19. У всьому світі в секторі виробництва (включаючи передову електроніку, аерокосмічну та оборонну галузі, а також автомобільні та складальні компанії) працює майже 25 мільйонів людей і приносять близько 9,3 трильйонів доларів щорічного доходу. Серед експертів ширяться різні думки про подальші кроки, які можуть вжити промисловці, щоб відшкодувати збиток і повернутись до посткризового майбутнього. Керівники та корпоративні лідери переповнені невизначеністю через постійну передачу COVID-19, зміну регіональної динаміки, коливання попиту споживачів та порушення технологій трансформації.

Не дивно, що країни з високим рівнем доходу на душу населення мали більше ресурсів та кращі показники боротьби з пандемією COVID-19. Варто також наголосити, що частина країн, що розвиваються, з початком спалаху епідемії, мали теж гідні показники успішності, як в економічному, так і в соціальному планах, однак до кінця 2020 р. – інфекція знову поширилася і завдала нових збитків, привівши до масового введення жорстких заходів.

Відносно «низькотехнологічний» характер заходів охорони здоров'я, що застосовуються для пом'якшення поширення вірусу на сьогоднішній день, включаючи масштабні блокування, можливо, створив більш рівні умови між розвиненими та країнами, що розвиваються, в управлінні COVID-19. Незважаючи на це, нерівномірне впровадження перших вакцин проти COVID-19 може дати багатшим країнам вирішальну перевагу у відновленні кризи та залишити бідніші країни на довший час у боротьбі з пандемією.

У березні 2020 року голови 10 глобальних Договірних органів ООН визначили конкретні заходи, які глобальні лідери повинні вжити для подолання загрози здоров'ю населення, спричиненої пандемією COVID-19. Вірус не поважає державні кордони, тому вимагає колективних зусиль. З огляду на їх універсальність, ефективний захист прав людини вимагає колективного захисту та міжнародної солідарності. Визнаючи, що держави мають різні ресурси та норми, закони та настанови щодо прав людини, можуть забезпечити основу для оцінки того, наскільки добре урядові заходи сприяють захисту прав людини, одночасно захищаючи здоров'я населення.

Аналіз останніх досліджень з проблеми. Вивченням проблеми займаються науковці різних галузей знань з різних країн. Адже це проблема медична, соціальна, економічна,

З М І С Т

АПОСТОЛ М. ВЗАЄМОДІЯ ПСИХОЛОГА ЗАКЛАДУ ОСВІТИ З БАТЬКАМИ В УМОВАХ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ.....	5
БАБАК А. ПСИХОЛОГІЧНА ГОТОВНІСТЬ ДИТИНИ ДО НАВЧАННЯ.....	8
БЕНДЮГ В. ПСИХОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ПОВЕДІНКИ ПОДРУЖЖЯ В КОНФЛІКТІ.....	10
БЕНДЮГ В. ДОСЛІДЖЕННЯ ВПЛИВУ ТИПУ ТЕМПЕРАМЕНТУ НА ПОВЕДІНКУ ПОДРУЖЖЯ В КОНФЛІКТІ.....	13
БІЛЬ Ю. ЧИННИКИ АГРЕСИВНОСТІ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ.....	15
БОРТНІК М. ПСИХОЛОГІЧНІ ДЕТЕРМІНАНТИ ПРОЯВІВ ІНФАНТИЛІЗМУ У ПІДЛІТКОВОМУ ВІЦІ.....	17
ВАЛАГА О. ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ Я-ОБРАЗУ В РАНЬОМУ ЮНАЦЬКОМУ ВІЦІ.....	20
ГРЕБІНЕВИЧ М. ВПЛИВ ЦІННІСНИХ ОРІЄНТАЦІЙ НА ПРОФЕСІЙНЕ САМОВИЗНАЧЕННЯ СТАРШОКЛАСНИКІВ.....	21
ГУЗЕЙ А. ПРОБЛЕМИ ПРОФЕСІЙНОГО СТАНОВЛЕННЯ МОЛОДОГО ФАХІВЦЯ ПСИХОЛОГІЧНОЇ СЛУЖБИ.....	24
ГУРИНЧУК А. ГЕНДЕРНІ ОСОБЛИВОСТІ ПРОЯВУ ЛІДЕРСТВА В ЮНАЦЬКОМУ ВІЦІ.....	28
ДАНИЛЯК К. ДОСЛІДЖЕННЯ ПСИХОЛОГІЧНИХ ОСОБЛИВОСТЕЙ ФЕНОМЕНУ СТРАХУ У СУЧАСНІЙ НАУЦІ.....	30
ДВОРАК Д. ПСИХОЛОГІЧНА ПРОБЛЕМА БУЛІНГУ У ШКІЛЬНОМУ СЕРЕДОВИЩІ.....	32
ДЕМ'ЯНЮК В. ПРОБЛЕМИ АДАПТАЦІЇ ПРАЦІВНИКІВ ПСИХОЛОГІЧНОЇ СЛУЖБИ СИСТЕМИ ОСВІТИ ДО УМОВ ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ.....	35
ДЕРЕЛО І. ПСИХОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ САМОПРЕЗЕНТАЦІЇ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ-ЖІНОК.....	39
ДЖЕДЖЕРА О. ВПЛИВ СТРЕСУ НА ПЕРЕЖИВАННЯ ЕМОЦІЙНИХ СТАНІВ ЗДОБУВАЧІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ В УМОВАХ ПАНДЕМІЇ COVID-19.....	41
ДЗЬОБА Ю. ПРИЧИНИ ТА ПРОЯВИ ЕМОЦІЙНОГО ВИГОРАННЯ ПІДЛІТКІВ.....	43
ЄФІМОВА М. МПСИХОЛОГІЧНІ ЗАХОДИ З ПРОФІЛАКТИКИ АГРЕСИВНОЇ ПОВЕДІНКИ ПІДЛІТКІВ.....	45
КИЛИМЧУК І. РОЛЬ ПСИХОЛОГІЧНОЇ СЛУЖБИ У ФОРМУВАННІ В УЧАСНИКІВ ОСВІТНЬОГО ПРОЦЕСУ ТОЛЕРАНТНОГО СТАВЛЕННЯ ДО ДІТЕЙ З ОСОБЛИВИМИ ОСВІТНИМИ ПОТРЕБАМИ.....	49
КОБЕЦЬ Д. ТЕОРЕТИЧНИЙ АНАЛІЗ ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ НАВЧАЛЬНОЇ МОТИВАЦІЇ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ.....	52
КОВАЛЕЦЬ А. УЯВЛЕННЯ ЮНАЦТВА ПРО МАЙБУТНЬОГО ШЛЮБНОГО ПАРТНЕРА.....	55
КОВАЛЬЧУК Х. ОСОБЛИВОСТІ ЛІДЕРСЬКИХ ЯКОСТЕЙ СТУДЕНТІВ.....	57
КОЗЕНЮК М. ОСОБЛИВОСТІ ВИВЧЕННЯ ОСОБИСТІСНОЇ ГОТОВНОСТІ СТАРШОКЛАСНИКІВ ДО ВИБОРУ ПРОФЕСІЇ.....	58
КОНОНЧУК А. ЗДАТНІСТЬ ДО ЕМПАТІЇ ЯК СКЛАДОВА ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ПСИХОЛОГА ЗАКЛАДУ ОСВІТИ.....	62
КОСТЮКОВИЧ І. ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ САМООЦІНКИ ДІТЕЙ МОЛОДШОГО ШКІЛЬНОГО ВІКУ.....	65
КУЛАКЕВИЧ П. БАТЬКІВСТВО ТА МАТЕРИНСТВО ЯК СОЦІАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНИЙ ФЕНОМЕН.....	69
ЛАТА І. ПСИХОЛОГІЧНЕ ДОСЛІДЖЕННЯ ФЕНОМЕНУ «ВИГНАНЦЯ» В ОСВІТНЬОМУ СЕРЕДОВИЩІ.....	72

МАРТЮЧЕНКО К. ПСИХОЛОГІЧНЕ БЛАГОПОЛУЧЧЯ ОСОБИСТОСТІ.....	74
МАРЧУК К. ПСИХОЛОГІЧНЕ ДОСЛІДЖЕННЯ ПРИЧИН БУЛІНГУ В НАВЧАЛЬНОМУ СЕРЕДОВИЩІ.....	77
МЕЛЬНИК Т. ПСИХОЛОГІЧНІ ЧИННИКИ АКЦЕНТУАЦІЇ ХАРАКТЕРУ У ПІДЛІТКІВ.....	78
МИСЬКО Є. ПСИХОЛОГО-ПЕДАГОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ НАВЧАЛЬНОЇ МОТИВАЦІЇ СТАРШОКЛАСНИКІВ.....	81
МИХАЙЛОВА Т. ШЛЯХИ ЗАПОБІГАННЯ ТА КОНСТРУКТИВНОГО РОЗВ'ЯЗАННЯ КОНФЛІКТІВ У ПІДЛІТКОВИХ КОЛЕКТИВАХ.....	83
МОВЧКО О. ПСИХОЛОГІЧНІ БАР'ЄРИ ПСИХОЛОГА ЗАКЛАДУ ОСВІТИ У ВЗАЄМОДІЇ ІЗ ПЕДАГОГІЧНИМ КОЛЕКТИВОМ.....	86
НЕЧАЄВА Р. ПСИХОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ПОСТТРАВМАТИЧНОГО СТРЕСОВОГО РОЗЛАДУ У ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ.....	89
НІКШИНА Д. ФОРМУВАННЯ ГУМАНІСТИЧНИХ ЦІННОСТЕЙ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ В ОСВІТНЬО-ВИХОВНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ.....	94
ОЛЕКСІЙЧУК З. ПСИХОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ВПЛИВУ МУЗИКИ НА ЕМОЦІЙНІ СТАНИ ШКОЛЯРІВ.....	97
ОМЕЛЬЧУК О. ТРАНСФОРМАЦІЯ КОНЦЕПТУ Я-ПСИХОЛОГ У СТРУКТУРІ САМОСВІДОМОСТІ СТУДЕНТІВ ЗАКЛАДІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ.....	101
ПИЛИШОК Т. ПСИХОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ МОТИВАЦІЇ НАВЧАЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ МАЙБУТНЬОГО ФАХІВЦЯ.....	104
ПИСЬМЕННА В. ОСОБЛИВОСТІ САМОСТАВЛЕННЯ У НЕЗАДОВОЛЕНИХ ВЛАСНОЮ ЗОВНІШНІСТЮ ДІВЧАТ.....	105
ПОДЕЙКО Л. РОЗВИТОК ПРОФЕСІЙНОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ МАЙБУТНІХ ПСИХОЛОГІВ.....	109
РАБОВИЧ І. ОСОБЛИВОСТІ ДІАГНОСТИКИ ПРОЯВІВ ДЕВІАНТНОЇ ПОВЕДІНКИ У ПІДЛІТКОВОМУ ВІЦІ.....	111
РАБОВИЧ І. ПСИХОЛОГІЧНИЙ ІНСТРУМЕНТАРІЙ У КОРЕКЦІЙНІЙ РОБОТІ З ПІДЛІТКАМИ, ЯКІ МАЮТЬ ПРОЯВИ ДЕВІАНТНОЇ ПОВЕДІНКИ.....	113
РОМАНОВИЧ І. ПОПЕРЕДЖЕННЯ СУЇЦИДАЛЬНИХ НАХИЛІВ СЕРЕД СТАРШОКЛАСНИКІВ.....	116
РОМАНЮК В. ПСИХОЛОГІЧНИЙ ВЗАЄМОЗВ'ЯЗОК МІЖ РОЗВИТКОМ ЕМОЦІЙНОЇ СФЕРИ ПІДЛІТКІВ І ЇХ СОЦІАЛЬНОГО СТАТУСУ В ГРУПІ.....	120
СОСОНЮК О. РОБОТА ПСИХОЛОГА ЗАКЛАДУ ОСВІТИ ЩОДО РОЗВИТКУ ЕМПАТІЇ У ПІДЛІТКІВ.....	122
СТУПНИЦЬКА А., КОНОНЧУК А. ДОВІРА ЯК ОСНОВНА ФОНОВА ПЕРЕДУМОВА ВЗАЄМОДІЇ ВИКЛАДАЧА ТА СТУДЕНТІВ.....	125
СИРОТЮК А. ДЕПРЕСІЯ В УМОВАХ ПАНДЕМІЇ COVID-19.....	129
ТКАЧ О. ПСИХОЛОГІЧНЕ ДОСЛІДЖЕННЯ ЯВИЩА СОЦІАЛЬНОГО ВИГНАННІ В НАВЧАЛЬНОМУ СЕРЕДОВИЩІ.....	135
ЧЕРНИЖ Я. ОСОБЛИВОСТІ ЕМОЦІЙНОГО ІНТЕЛЕКТУ ПІДЛІТКІВ З ДЕВІАНТНОЮ ПОВЕДІНКОЮ.....	137
ЧИЧУК Ю. ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ СТРЕСОСТІЙКОСТІ СТУДЕНТСЬКОМУ ВІЦІ.....	140
ЧОРНОУС Я. ВПЛИВ ТРИВОЖНОСТІ НА НАВЧАЛЬНУ УСПІШНІСТЬ УЧНІВ....	142
ШЕПЕЛЬЧУК І. ЕМПІРИЧНЕ ВИВЧЕННЯ ОСОБЛИВОСТЕЙ СОЦІАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНОЇ АДАПТАЦІЇ ДІТЕЙ 6-7 РОКІВ ДО УМОВ НУШ.....	144